

שפטותם (שם) כי נאציו האנשיים את מונחת ה', וכתווב וממשפט הփננים ממאה קעם כל איש זבח זבח וגוו', וכתווב גם בטרם יקטרון את החלב יבא נער הפהן ואמר לאיש הזבח פנה בשר לצלות להפָהן וגוו', וכתווב ואמר לו כי עטה תפן ואם לא לךחמי בחזקה, ועל זה ותהי חפתאת הנערדים גדרלה מאד וגוו', וכל זה לא היו נוטלים אלא מאוזם חלקיקם שהייו להננים לאכל מהם, ועל שהיה הקרבען קليل בעיניהם נגענוו, וכן אמר את אשר ישכון את הנשים הצבאות?

אלא חס ומלחילה שהייו עוזים עברה זו, כל שבן באוטו מקום קדוש, שלא יקומו כל ישראל ויהרגו אותם. אלא משומם שהייו מעכבים אותם להפנס למקדש ומוחחים בידיהם שלא להפנס להתפלל תפלה עד שהקרבענות נעשו, משומם שהן לא מביאות קרבנות לטל חלק מהם, ומושום מיעכבים אומן, ומשום מהו אומן נשימים קייו מבקשות מהם להפנס לשם, ועל זה כתוב את להפנס לשם, ואשר ישכון את הנשים, שמעכבים אותם כמו שאמרנו. במו זה וישכב את בלחה. חס ושלום שהוא שכוב עמה, אלא משומם שעכבר אותה לשפט עם אביו שימוש של מצוה, וזה הוא בלבול המטה, ועשה נגד השכינה המשפטה הזה. שבל כל מקום ששימוש מצורה נמצא, שכינה שורה על אותו מקום ונמצא שם, ומישוגרים לעכבר שימוש של מצוה, גורם שתסתלק שכינה מן העולם, ועל זה כתוב (בראשית טט) כי עליית משכבי אביך אז חלلت יצועי עליה. ובгинז דא כתיב, ויישכב את בלחה פלגש אביו וישראל ע"ש. והוא בני

דלהון רכתייב, (שמואל א ב) כי נאציו האנשיים את מנחת יי'. וכתויב וממשפט הכהנים ממאה העם כל איש זבח זבח וגוו'. וכתויב גם בטרם יקטרון את החלב יבא נער הפהן ואמר לאיש הזבח תנאה בשר לצלות להפָהן וגוו'. וכתויב ואמר לו כי עטה תפן ואם לא לךחמי בחזקה. ועל דא ותהי חפתאת הנערדים גדרלה מאד וגוו'. וכל דא לא הו נטליין אלא מאינוון חולקין דהו ליהו לכהני למכיל מגיה, ועל דהו קליל קרבנא בעניינו למכיל מגיה. והכא אמר את אשר ישכון את הנשים הצבאות.

אלא חס ושלום דהו עבדו עבירה דא, כל שבן באתרא קידישא ההוא, דלא יקומוון כל ישראל ויקטלון להו. אלא בגין דהו מעכבי לוין לאעלא למקדשא, ומיחאן בידחון דלא לאעלא למצווי צלotta עד דקורבןיא אהעבידו בגין דאיינוון לא מייתין קרבניין לmittel חולקא מנויו, ובגין כה מעכבי לוין. ובגין כה איינוון נשים הו בעהן מנויו לאעלא תפן. ועל דא כתיב את אשר ישכון את הנשים, דמעכבי לוין בך אמרן. בגונזא דא ויישכב את בלחה. חס ושלום דאייהו שכוב עמה, אלא בגין דעכבר לה לשמש באובי שמישא דמצואה, ודא הוא בלבולא דערסא. ועבד לךכイル שכינתא עבידתא דא, דבכל אחר דשמושא דמצואה אשתכח, שכינתא שרייא על ההוא אחר ואשתכח תפן. ומאן דגרים לעכברא שימושא דמצואה גרים דיסתליך שכינתא מעלהמא. ועל דא כתיב (בראשית טט) כי עליית משכבי אביך אז חלلت יצועי עליה. ובגין דא כתיב, ויישכב את בלחה פלגש אביו וישראל ע"ש. והוא בני